

Week van de vrijwilliger 01/03/2023 – Philippe Duquesnoy

Het was een heel eenvoudige, heel vlug genomen beslissing. Samen genomen met mijn partner Inge.

We gaan één weekend, één weekend helpen in de overstroomde gebieden in Wallonië. We gaan dat **als team van twee doen**, en we gaan daar doen wat we volgens ons daar het best kunnen, **warme maaltijden** bereiden.

We kwamen terecht in een **veldkeuken**. Want op dat moment was er nergens elektriciteit noch gas. Met vooral veel enthousiasme werden er honderd à honderdvijftig maaltijden per middag bereid. **Die maaltijden** waren bedoeld zowel voor de slachtoffers als voor de vrijwilligers die daar op dat moment aan de slag waren. Het werd een plaats waar niet alleen eten werd gedeeld maar ook verhalen werden gedeeld. **Schrijnende verhalen** over onmacht, verdriet en verlies. Verhalen die de slachtoffers **met ons wilden delen**, want met hun burens en familie was dat moeilijk, die hadden immers zelf hun eigen problemen, omwille van dezelfde reden.

Eén weekend hadden we gezegd.

Maar dat één weekend, dat werd **één week** en ja, die éne week werd **vlug een maand**. Want van een hulpje in de keuken werden we al vlug kok, plots chef-kok, daarna organisator en coördinator **van allerlei soorten hulp**.

Het keukenmes en die kookpot? Die werden ingeruild voor een schop, **een hamer en beitel**, een kruiwagen. Want de nood was hoog en zoals veel andere vrijwilligers gingen ook wij aan de slag in de huizen. Het dagelijkse menu werd een **dagelijkse werfplanning**. De veldkeuken veranderde langzamerhand in een werfbureel, want coördinatie werd alsmaar belangrijker.

Dat team van twee, dat werd al vlug een team van tien, daarna twintig, dertig, honderd. **Uiteindelijk werd het #TeamEclairs**. Voor ons een ludieke naam, voor de slachtoffers een hulplijn, soms zelfs een laatste strohalp, maar steeds een baken van hoop, een hart onder de riem als we langskwamen.

Die eerste maand, die lag ondertussen al lang achter ons, maar de vraag naar hulp bleef maar komen. Elk weekend waren we terug present met een volle agenda. Het werd voor mij een trein die ik niet meer kon stoppen. Voor steeds meer mensen was ik op heel korte termijn **een aanspreekpunt** geworden. Zowel voor slachtoffers, vrijwilligers maar ook voor overheid en media. Daar, bij dienen met zijn brilleke en zijn klakse moet ge zijn. Die gaat u wel verder kunnen helpen.

Ik maakte plots deel uit van het sociale leven van een dorp waar ik nog nooit eerder van had gehoord. Trooz? Prayon? **De straten en pleinen van een dorp**, een dorp waar ik nog nooit eerder was geweest, werden een tweede thuis.

De bewoners beschouwden me al vlug als een redder in nood, na een tijd ook als aannemer, advocaat, vertaler-tolk, boekhouder, burgemeester of zelf relatietherapeut en psycholoog, soms al eens als rechter. Zaken waar ik allemaal niet voor gestudeerd heb.

Maar het team, sta me toe te zeggen mijn team, #TeamEclairs, slaagt daar wel in, want het is een mengelmoes van vrijwilligers, afkomstig **uit alle windstreken** met een verscheidenheid aan talenten.

Ik heb een ongelooflijk respect voor hen, want ze zijn onvermoeibaar. Elke zaterdag is voor hen #TeamEclairs-dag. Van alle uithoeken komen ze, en op die dag verzetten ze letterlijk bergen. Alles halen ze uit de kast om de slachtoffers te helpen. **Nog telkens ben ik na een #TeamEclairs-dag verbaasd** over hun onvoorwaardelijke inzet.

Ongelooflijk trots ben ik op hen. En we houden weliswaar geen score bij, want het is geen wedstrijd, maar meer dan 250 gezinnen hebben ze tot nu toe geholpen met allerhande werkzaamheden.

Tot nu toe.

Want net zoals afgelopen zaterdag, zullen ze er ook **volgende zaterdag er weer zijn**. En de week daarna en daarna... chapeau.

En toch weet je dat je nooit iedereen zal kunnen helpen. Je wikt en je weegt. Wie helpen we... en wie niet. Wat doen we wel, wat niet. Je maakt niet altijd de juiste keuzes, maar je moet keuzes maken. **Je voelt je waardevol** want diegene die je helpt zijn je **eeuwig dankbaar**, maar tegelijk voel je je soms ook schuldig omdat je anderen niet kan helpen. **Frustraties** zijn er meer dan eens. Om eerlijk te zijn, soms gaan we helpen zonder ons veel vragen te stellen, soms stellen we ons véél vragen en gaan we niet helpen.

Achter de schermen werd het voor mijzelf **al vlug een fulltime tweede job**, afspraken maken, werven bezoeken en inplannen, vrijwilligers brieven, vergaderingen bijwonen met het **gemeentebestuur en andere instanties**, materialen aankopen, sponsors en budgetten zoeken, reporters te woord staan. Een speech schrijven voor de Provincie Antwerpen. Het kwam er allemaal maar bij...

Maar gelukkig doe ik dat al lang **niet meer alleen**. Vooral twee prachtige dames; Inge en Nadine verzetten bergen werk, zowel achter de schermen als op de werven. Zonder hen twee... geen #TeamEclairs. Zij strijden al heel die tijd mee om alles georganiseerd te krijgen. Ook zij doen dat net als mezelf, naast een fulltime job. Merci Nadine en Inge. **Merci**

En dan komen de bedenkingen en de vragen niet alleen van onszelf maar ook van vrienden en familie.

Waarom doen jullie dit, bijna 20 maanden later nog steeds en naast een fulltime job?

Waar zit de overheid?

Hoe is het mogelijk dat in een **welvarend land als het onze**, er na bijna 20 maanden nog steeds mensen moeten geholpen worden na een natuurramp? En dat zijn enkel nog geholpen worden door vrijwilligers? Dat ze er anders alleen voor staan.

Waarom willen die vrijwilligers nog steeds komen helpen?

Efficiëntie? Organisatie? Als ik enkel nog maar kijk binnen #TeamEclairs, **dan zijn we efficiënt**, we spelen kort op de bal, we staan dicht bij de bevolking. Want wij **hebben geen ellenlange procedures**.

Wie als slachtoffer hulp vraagt bij ons, hoeft geen tientallen documenten in te vullen. **Wie als vrijwilliger** komt helpen bij ons, gaat 's avonds terug naar huis na **een dag keihard werken**, en gaat **voldaan** terug naar huis, met het gevoel dat hij iets zinvol heeft gedaan voor zijn medemens.

En ja er wordt al eens **geprofiteerd** van onze hulpvaardigheid. Maar zolang dat dit binnen de perken blijft, dan nemen we de blutsen met de builen. En moeten wij daar als vrijwilligers wakker van liggen? **Ik denk het niet**, eerder diegene die van ons profiteert zou zich moeten schamen.

En ja ik begrijp dat de officiële instanties niet op die manier kunnen werken. Maar de vrijwilligersorganisaties hadden wel veel meer onvoorwaardelijke steun kunnen krijgen vanuit die officiële instanties. Zeker in het begin.

De overheid zou meer gebruik moeten maken van de kracht van de vrijwilligers.

Daar wil ik dan ook met afsluiten, met deze boodschap. Bundel als overheid de krachten, werkt niet naast de vrijwilligers, maar werk met hen samen.